

Kızımı Kime Vereyim?

Merv şehri kâdısının bir kızı vardı. Ülkedeki, ileri gelen zengin, makam ve mevki sâhibi kimseler bu kızı isteyince hiç birine vermedi. Bu zâtın Mübârek adlı, bağına-bahçesine bakan bir kölesi vardı. Aradan iki ay geçmiş meyveler olgunlaşmış bolluk bereket gelmişti. Efendisi, Mübârek'ten üzüm isteyince, toplayıp geldi. Getirdiği üzüm çok güzel olmasına rağmen henüz olmamıştı, başka üzüm istedi. O da ekşi çıktı. Efendisi; "Bahçede o kadar üzüm var, niçin böyle üzüm getiriyorsun?" demekten kendini alamadı. Mübârek; "Efendim! Ekşisini tatlısını bilmiyorum!" diye cevap verdi. Bağ sâhibi; "Sübhaneallah iki aydır bağdasın, daha hangisinin ekşi, hangisinin tatlı olduğunu bilmiyorsun." diye çıkıştı. Mübârek onları yemekle değil korumakla vazîfeli olduğunu biliyordu. Efendisi; "Niçin onlardan yemedin?" deyince; "Siz benden bağınızdaki meyvelerin muhâfazasını istediniz. Yeyiniz demeyince alıp yemem uygun olur mu, emrinize karşı gelebilir miyim?" cevâbını verdi.

Efendisi böyle bir hâdiseyle ilk defâ karşılaşmıştı. Mübârek'in bu hâline hayran kaldı. Güvenebileceği birini bulmuştu. Gerçekten onu ve hâlini çok sevmişti. Kölesine dönerek; "Sana bir şey soracağım." diye söze başladı. Sonra; "Benim bir kızım var, malı makamı yüksek pekçok kimse onu ister. Hangisine vereceğimi ne yapacağımı bilemiyorum. Bu hususta bir fikrin olur mu? Sen ne dersin?" diye sordu. Mübârek, bu söze karşı şöyle dedi:

"Efendim!.. İnsanlar, dâmâd için; câhiliyye devrinde soya sopa; yahûdiler ve hıristiyanlar güzelliğe, Resûlullah sallallahü aleyhi ve sellem zamânında dindârlığa, Allahü teâlâdan korkup, haramlardan sakınmaya bakarlardı. Zamânımızda ise, mala ve makama bakılıyor. Artık bunlardan dilediğini seç."

Bunun üzerine efendisi:

"Ben dindarlığı ve takvâyı seçiyorum ve kızımı seninle evlendirmek istiyorum. Çünkü sende haramlardan kaçma, dinine bağlılık, iyi hal, emânet ve güvenilirlik gördüm ve bunları sende buldum." dedi.

O ise kendisinin köle olduğunu, parayla satıldığını, böyle olunca evlenmelerinin garib karşılanacağını, hem kızın buna râzı olmayacağını bir bir anlattı. Akıl da öyle diyordu. Ancak kâdı kararlı idi. "Kalk eve gidelim." dedi. Eve varınca hanımına; "Bu sâlih, dindâr, takvâ sâhibi bir köledir. Kızımızı onunla evlendirmek istiyorum, senin fikrin ne?" deyince, hanımı; "Sen bilirsin, fakat bir de kıza soralım." cevabını verdi. Anne durumu kıza açıp babasının niyetini söyleyince, kızı da bu hususta her şeyi anne ve babasına bıraktığını bildirdi. Kadın kızın râzı olduğunu babasına anlatınca nikahları kıyıldı. Fakat Mübârek, kızın yanına gitmiyordu. Bu hâl kırk gün sürdü. Bir vesîle ile anne durumdan haberdâr olunca dayanamadı; "Kızımızı kölene verdin, aradan bunca zaman geçtiği halde dönüp yüzüne bile bakmadı, bu yaptığı nedir? Bu nasıl iş?" diye şikâyet ve sitemde bulundu. Bunun üzerine kâdı; "Ey Mübârek! Kızıma nâz mı ediyorsun? Niçin yanına gitmiyorsun?" demekten kendini alamadı. Buna karşılık dâmâd:

"Ey müslümanların kâdısı! Ey efendim! Bu nasıl söz? Sizin kerîmenize nâz etmek ne haddime. Lâkin kâdısınız. Ola ki kızınız şüpheli bir şey yemiştir. Şüpheden uzak olmak için bu zamâna kadar bekledim ve ona helâl yemek yedirdim. Belki Allahü teâlâ bize sâlih bir evlâd verir. Bundan başka bir düşüncem yoktur." dedi.

Kırk gün geçtikten sonra ehline yaklaştı. Haram ve helâle bu derece dikkat ettiği için Allahü teâlâ ona Abdullah isminde bir çocuk verdi.

Kaynak: dinimizislam.com